

PER HJORT ALBERTSEN:

S A N G E R

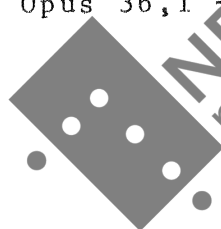
FOR EN STEMME OG KLAVER

Opus 2, 1 - 5 (1944-55)

Opus 18, 1 - 5 (1942-67)

Opus 25, 1 - 5 (1964)

Opus 36, 1 - 5 (1970)

This music is copyright protected

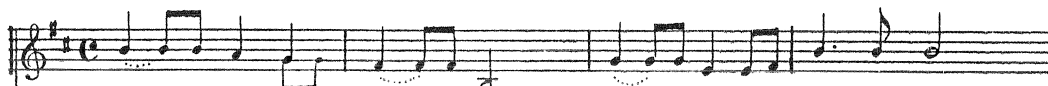
OPUS 25 (Fem sanger fra NORSK TONESAMLING)

1. TONEN (Vetle Vislie) "Kvar gong det syng deg"
2. VÅR VISE (Harald Hamre) "Herren skje takk"
3. ÆVEØMEN (T. Hovda) "Du går på livsens veg"
4. BØNDERNE KOMMER (Bjørnstjerne Bjørnson) "Wergelandsstatuen 17. mai"
5. VÅRT FEDRELAND (Arnulf Øverland) "Her går det hvileløse hav"

1. TONEN

VETLE VISLIE

SANG

1. Kvar gong det syng deg djupast i sjel, då må du teia og ly - da vel!
2. Syng det for deg om dag som er ny, syng det om sol under u - vers-sky,
3. Høy + rer han, høyrer han kor eg gjeng, breier meg jord som ei blome - seng.
4. Gud, om det varde, det to - ne-ljod, var-de i æva frå da - gen no,
5. Al - dri før, sidan barn eg gjeikk, sli - ke tonar eg høy - ra fekk,

KLAVER

1. Syng det i to-nar, ei fødd' av jord, syng det med rei - ne, hei-la-ge ord,
2. syng det om ljøs som driv mørkret ut, syng det om sæ - le som drep all sut,
3. Alt som eg elskar i to-nen er med, al - le som høy-rer får sæ - le og fred.
4. all - tid eg høyrde den sæ - - le song, ma - nande hu - gen til him - mel - gong
5. to-nar i bølger som biv-rar og brest ut or ein him-mel i ly - san-de fest,

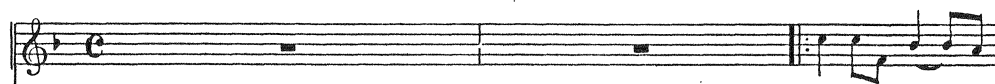
1. - bøy deg for Gud under to-re-ljod om du så ei hans meining forstod!
2. - bøy deg då stilt, og lyd her-re vel, to-nen frå himlen gjer' varm og søl.
3. Hugen er rein som den kjelda klår, vonar eg visst på ein liv-sens vår.
4. opp ifrå alt som vil hef-ta meg, langt ifrå skug-gar til ljo-san veg!
5. endelaust langt frå den mør-ke eim, berande inn i den solbjarte heim!

2. V A R V I S E

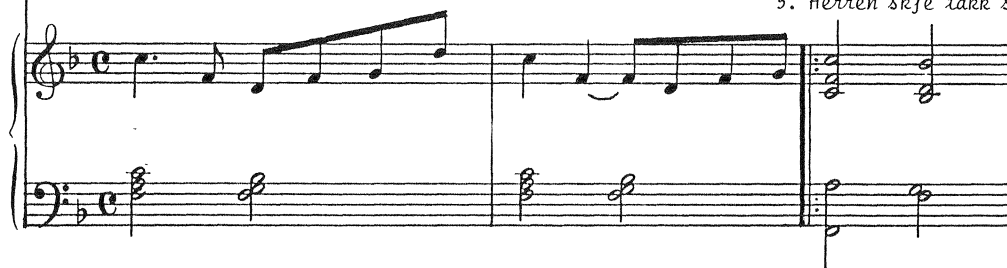
HARALD HAMRE

SANG

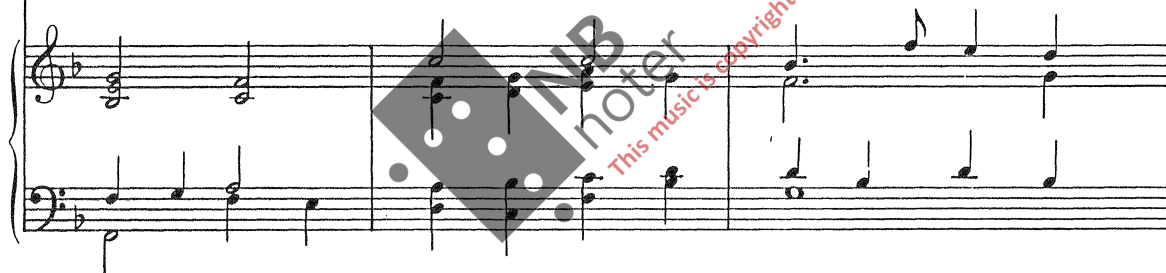

1. Herren skje takk som
2. Tungalda tagnar og
3. Dagen han stig som ein
4. angar så godt frå den
5. Herren skje takk som

KLAVER

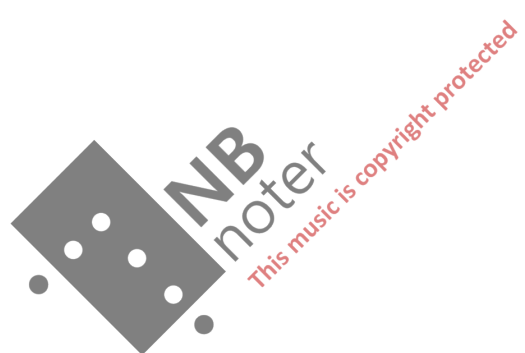

1. høyr - de vår bøn, stor - men og mørkret han batt.
2. blun - dar blid, det blå - nar om od-da - ne grå.
3. leng - sel kvit og sva - nar i draum mot kveld.
4. sal - te sjø, so - la ho ver-mer vår strand.
5. høyr - de vår bøn, stor - men og mørkret han batt.

1. At - - - ter jorda stig ung og grøn opp or den lan - - ge natt.
2. gra - - set gror inni Vår - - fjor-li, det ring-lar i gam - - le strå.
3. Tin - - da-ne skin-fram og hel - - sar hit, det blen-kjer i vå - te fjell. 4. Det
4. Tjel - - den går i den gam - - le stø, vå - - ren van-drar om land.
5. At - - - ter jorda stig ung og grøn opp or den lan - - ge natt.

3. ÆVEÔMEN

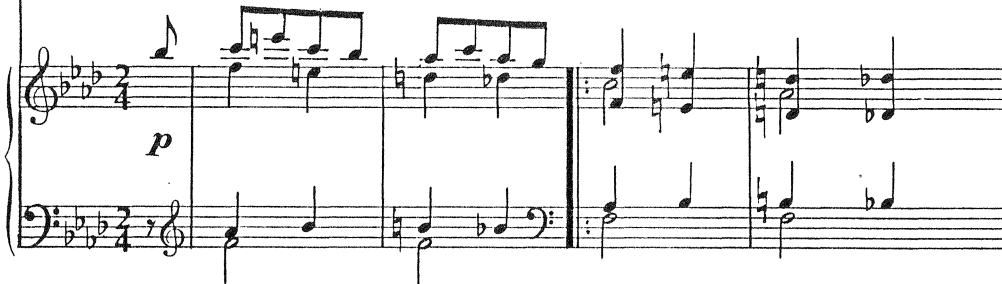
THEODOR HOVDA

SANG

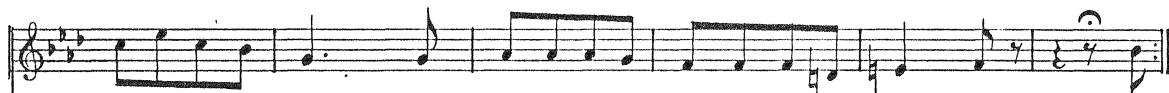
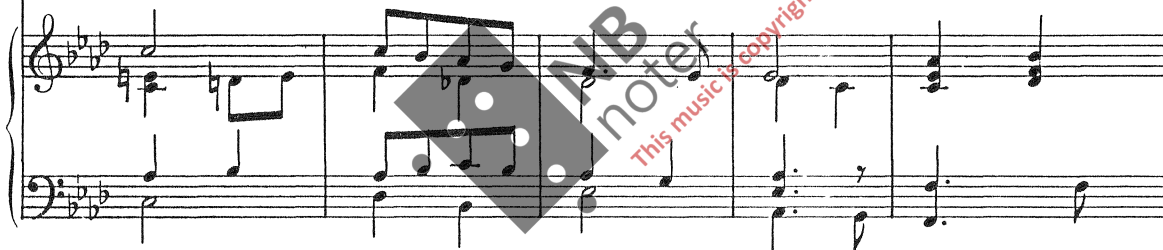

1. Du går på livsens veg, er stundom
2. (Vex) er som du eit fagert min - ne
3. (Men) denne vøna ber du med på
4. (Så) trøytar du i den-ne liv-sens

KLAVER

1. fe - gen og skun-dar på, men of - te still og stur. I von og ot - te
2. hy - ser, ein òm i - fråd ein ven og av-gløymt song som al - dri fann sin
3. fer - da at ljo-set lenger fram skal syna seg, og di - for has-tar
4. lei - ken; men æ - ve - ò - men skjelv i visne barm; de står i bak-ke -

1. au - ga fram du snur og leng-tar mot den nes-te sving på ve - - gen. 2. Det
2. to - ne no - kon gong, eit ljøs som ikkje len-ger ring deg ly - - ser. 3. men
3. du den lan-ge veg i - - gjen-nom smil og tår-rer her i ver - - da. 4. Så
4. hal-let gråd og arm og sti-rer mot den sis-te brat-te knei - ken.

Fine

4. BØNDERNE KOMMER

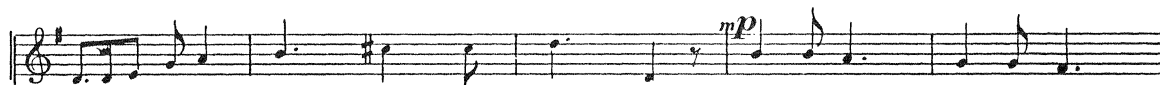
BJØRNSTJERNE BJØRNSON

SANG

1. Vergelands-statuen syttende maj to-ge-ne hilste.
2. Østerdals-skogenes mægtige hvdning bar deres fane
3. Ænnu ej løven bar annet folks krone ænnu ej duken var
4. Mest av vort tap i de utrundne tider, mest av vor vinning og
5. Hårdt har de sonet hvad fordum blev syndet. Men de sig rejser!
6. Holder det vundne, fordi de vil vidre; hel må vi have, selv-

KLAVER

1. Og som det siste, takt - fast og lang - - somt, arm i arm mæn - ne - ne,
2. Straks som vi ser den, o - ver dens blod - - duk al - le de tu - se - nes
3. Vanebrogssvaltet. Frem - ti - den så jea, den-aang med fa - nen om
4. mest av vor længsel, mest av det he - - le: For - ti-dens an - svar og
5. Nyelig på tinge tok de et manns - - tak, Nord-lænding, Vest-lænding,
6. stændighedsæren! Al - - le vi vet det: For-gang med blom-men-de

1. kvin - ner med blom-mer, bønderne kommer, bøn - der - ne kom - - mer.
2. tan - ker seg sam - - le: den er vor gamle, den er vor gam - - le!
3. wer - ge - lands bil - - led bønderne stillet, bøn - der - ne stil - let.
4. frem - ti - dens æ - - re bønderne bæ - re, bøn - der - ne bæ - re.
5. Op - lænding, Trøn - der, al - le de bønder, al - - le de bøn - - der.
6. Wer - ge - lands - som - mer bønderne kommer, bøn - der - ne kom - - mer.

5. VÅRT FEDRELAND

ARNULF ØVERLAND

SANG

1. Her går det hvile - løse hav om saltgrå skjær med lyng og lav og fjell der sneen
2. Her bodde vi i tusen år. Vi hadde strenge arbeidskår, og hendene ble
3. Men om her stundom ble for trangt, da fór vi ut, og fór så langt som oseanet
4. Vi bygde landet vårt med lov. Vi skydde legn, vi dømte rov; av dette er vi
5. O Norge, du mitt fedreland, min grønne dal, min saltgrå strand og mine hvite

KLAVER

1. brå-ner. Her lysner lien etter plog og svartner mi-le-vidt med skog mot fjerne himmel-
2. tret-te. Men takken skalv i bondens røst, hver gang han sa, når det var høst: nu har vi berget
3. strømmer. For vå - re dristig spente seil har hver en bøl-ge vært et spill og båret vå-re
4. pre-get. Blant nordmenn tåltes ikke svik! Mitt folk, det gjør meg varm og rik å kalle deg mitt
5. fjeller! -i fredens tid gav du meg brød, så la meg de - le og din nød; nu vet jeg hva det

1. blå-ner. U - kren-ke-lig er den - ne strand, o Norge, du vårt fe - dre - land!
2. det-te! Her satt hver mann på e - gen gård, her bod-de vi i tu - sen år.
3. drømmer. Som stjernen o - ver sku-tens stavn før og så vi mot u - - kjent navn!
4. e - get! Rett-sindig, æ - re - kjær og stø, slik vil du le - ve - el - ler dø!
5. gjelder! Jeg vet at det - te land er mitt, og det-te folk skal væ - - re fritt!

